

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 32Dz/3/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9625200251
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Matulník
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:9625200251.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD., sudcu Mgr. Petra Macha, PhD., a sudkyne Mgr. Kristíny Babiakovej, v právnej veci disciplinárne obvineného: Q.. J.. J. Š., W., súdny exekútor (s pozastaveným výkonom funkcie) so sídlom R. X, N. V. N. M., v disciplinárnom konaní začatom na návrh ministra spravodlivosti pre závažné disciplinárne previnenia podľa § 220 ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku v znení neskorších predpisov, vedenom pod sp. zn. 31D/11/2024, o námietke zaujatosti disciplinárne obvineného proti predsedovi disciplinárneho senátu Mgr. Michalovi Novotnému, sudkyňi disciplinárneho senátu JUDr. Zuzane Šabovej, PhD., sudcovi disciplinárneho senátu prof. JUDr. PhDr. Petrovi Potáschovi, PhD., prísediacemu sudcovi disciplinárneho senátu JUDr. Jaroslavovi Mrázovi a prísediacemu sudcovi disciplinárneho senátu Františkovi Radzovi, na neverejnom zasadnutí dňa 6. novembra 2025, takto

rozhodol:

I. Sudca Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky Mgr. Michal Novotný nie je vylúčený z vykonávania úkonov v disciplinárnej veci vedenej na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 31D/11/2024 podľa § 4 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v spojení s § 31 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v účinnom znení.

II. Sudkyňa Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky JUDr. Zuzana Šabová, PhD. nie je vylúčená z vykonávania úkonov v disciplinárnej veci vedenej na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 31D/11/2024 podľa § 4 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v spojení s § 31 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v účinnom znení.

III. Sudca Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky prof. JUDr. PhDr. Peter Potásch, PhD. nie je vylúčený z vykonávania úkonov v disciplinárnej veci vedenej na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 31D/11/2024 podľa § 4 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v spojení s § 31 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v účinnom znení.

IV. Prísediaci sudca JUDr. Jaroslav Mráz nie je vylúčený z vykonávania úkonov v disciplinárnej veci vedenej na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 31D/11/2024 podľa § 4 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v spojení s § 31 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v účinnom znení.

V. Prísediaci sudca František Radzo nie je vylúčený z vykonávania úkonov v disciplinárnej veci vedenej na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 31D/11/2024 podľa § 4 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v spojení s § 31 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v účinnom znení.

o d ô v o d n e n i e :

I. Námiетка zaujatosti

1. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd koná v disciplinárnej veci disciplinárne obvineného pod sp. zn. 31D/11/2024 pre závažné disciplinárne previnenie.

2. Disciplinárne obvinený prostredníctvom obhajcu (ďalej aj „namietajúci“) podal 15. októbra 2025 najvyššiemu správneému súdu námietku zaujatosti, ktorú smeroval proti celému disciplinárnemu senátu, teda voči predsedovi disciplinárneho senátu Mgr. Michalovi Novotnému, sudkyňi disciplinárneho senátu JUDr. Zuzane Šabovej, PhD., sudcovi disciplinárneho senátu prof. JUDr. PhDr. Petrovi Potáschovi, PhD., prísediacemu sudcovi disciplinárneho senátu JUDr. Jaroslavovi Mrázovi a prísediacemu sudcovi disciplinárneho senátu Františkovi Radzovi (ďalej súhrnne aj „namietaní sudcovia“). Dôvodil ním tvrdeným pomerom namietaných sudcov k prejednávanej veci, podľa § 4 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v spojení s § 31 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok.

3. Včasnosť námietky podkladal tým, že sa o jej dôvodoch dozvedel z odpovede na žiadosť podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, ktorá mu bola 13. októbra 2025 doručená e-mailom od orgánov činných v trestnom konaní.

4. Konštatoval, že uznesením č. k. 31D/11/2025-820 z 25. marca 2025 (uznesenie o postúpení) bolo disciplinárnym senátom, zloženým z namietaných sudcov, prerušené disciplinárne konanie, a vec bola postúpená orgánom činným v trestnom konaní na vyšetrenie a prejednanie v trestnom konaní. Toto uznesenie, ako zákonný procesný postup, nepovažoval za dôvod vylúčenia; námietku oprel o skutočnosti, ktoré nastali po jeho vydaní.

5. Za problematické považoval dve sťažnosti, ktoré namietať predsa disciplinárneho senátu podal 10. júla 2025 a 8. septembra 2025 proti uzneseniam vyšetrovateľa o odmietnutí trestnej veci voči disciplinárne obvinenému, iniciovanej uznesením o postúpení. Z týchto sťažností podľa namietajúceho vyplýva, že namietať predsa senátu je presvedčený, že konanie disciplinárne obvineného napĺňa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, za ktorý by mal byť disciplinárne obvinený stíhaný. Druhú z týchto sťažností prokurátor v celom rozsahu zamietol.

6. Z odôvodnenia sťažností je podľa namietajúceho každému nezaujatému čitateľovi zrejmé, že subjekt, ktorý sťažnosti podal (teda namietať predsa disciplinárneho senátu), je presvedčený o tom, že konanie disciplinárne obvineného napĺňa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý by mal byť disciplinárne obvinený stíhaný, teda že je presvedčený o vine disciplinárne obvineného. Podaním sťažností podľa neho prejavil svoj záujem na výsledku trestného konania, ktorý smeroval k privodeniu trestného stíhania disciplinárne obvinenému. V odôvodnení sťažností podávajúci subjekt polemizuje s orgánmi činnými v trestnom konaní a spochybňuje ich závery výlučne v otázkach podstatných pre privodenie trestnej zodpovednosti disciplinárne obvineného. Je preto podľa neho vylúčené, že by mohol v následnom disciplinárnom konaní rozhodovať nezaujato a nestranne o vine, či nevine disciplinárne obvineného, ak v trestnom konaní, ktoré sám inicioval, sa svojou argumentáciou domáhal, aby disciplinárne obvinený bol trestne stíhaný (a teda aj uznaný vinným) pre trestný čin. Takýto subjekt bude potom na disciplinárne obvineného nazerať a priori zaujato ako na vinného. A keďže sa tento cieľ nepodarilo dosiahnuť prostredníctvom trestného konania, bude v disciplinárnom konaní zaujato rozhodovať tak, aby sa k tomuto cieľu čo najviac priblížil výsledok disciplinárneho konania, čo v tomto konkrétnom prípade znamená snažiť sa o uloženie disciplinárne obvinenému toho najprísnejšieho disciplinárneho opatrenia.

7. Ďalej argumentoval, že kým samotné uznesenie o postúpení je zákonným procesným postupom, žiadny zákon nedáva orgánu, ktorý vec postúpil na trestné konanie právo podávať proti uzneseniam orgánov činných v trestnom konaní sťažnosti.

8. Podľa namietajúceho dovoľuje disciplinárny súdny poriadok (DSP) disciplinárnemu senátu vo vzťahu k trestnému konaniu výlučne postup podľa § 27 ods. 1 až ods. 4, teda (i) uznesením prerušiť disciplinárne konanie a vec postúpiť orgánom činným v trestnom konaní (§ 27 ods. 1) a (ii) po právoplatnosti rozhodnutia v trestnom konaní uznesením buď v disciplinárnom konaní pokračovať alebo ho zastaviť, v závislosti od výsledku trestného konania (§ 27 ods. 4). DSP nedovoľuje disciplinárnemu senátu akokoľvek sa angažovať alebo inak zasahovať do ním iniciovaného trestného konania v prospech ovplyvnenia jeho výsledku v prospech alebo v neprospech disciplinárne obvineného, pretože takýmto konaním by sudca úplne narušil svoju nezávislosť. Vyšiel jednak z ústavnej zásady legality (čl. 2 ods. 2 ústavy) a jednak zo zákonnej povinnosti sudcu počínať si tak, aby jeho konanie nevzbudzovalo oprávnené pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti sudcu pri rozhodovaní alebo o nezaujatosti sudcu voči účastníkom konania. Nie je podľa neho ústavne udržateľný a akceptovateľný záver, aby v disciplinárnej veci konkrétneho disciplinárne obvineného mohol nezaujato a nestranne rozhodovať sudca či prísediaci, ktorý sa nad rámec prijatia uznesenia podľa § 27 ods. 1 DSP akokoľvek angažoval v následnom ním iniciovanom trestnom konaní v prospech alebo v neprospech vyodenia trestnoprávnej zodpovednosti voči disciplinárne obvinenému. Sudca či prísediaci, ktorý takto postupoval, sa podľa neho nemôže ani javiť nezaujatým v očiach strán disciplinárneho konania a verejnosti.

9. Sťažnosti proti rozhodnutiam orgánov činných v trestnom konaní, podľa namietajúceho, celkom zjavne neboli úkonmi, ktorými sa zisťuje či nepominul dôvod prerušenia disciplinárneho konania.

10. Ďalej namietajúci vysvetľoval, že videl dôvody namietania celého senátu (nie iba jeho predsedu), pretože v zmysle § 4 DSP v spojení s § 2 ods. 16 Trestného poriadku v disciplinárnom konaní rozhoduje disciplinárny senát, pričom predseda disciplinárneho senátu sám rozhoduje len tam, kde to zákon výslovne ustanovuje. Namietajúci predpokladal, že jednotlivým sťažnostiam podaným v trestnom konaní predsedom disciplinárneho senátu predchádzalo rozhodnutie celého disciplinárneho senátu, či už vo forme hlasovania alebo aspoň neformálnej porady. Preto dôvody zaujatosti, formulované vo vzťahu k predsedovi senátu, vzťahoval namietajúci aj na ostatných členov senátu (s výnimkou, ak niektorý z členov senátu nesúhlasil s podaním sťažnosti).

11. Späťne považoval za zaujatý aj doterajší postup disciplinárneho senátu, ktorý podľa neho nereagoval na námietku premlčania; a v bode 6 uznesenia o postúpení uviedol, že sa bude v disciplinárnom konaní pokračovať (bez ohľadu na výsledok trestného konania).

12. Tvrdil tiež, že možno mať pochybnosti o zaujatosti predsedu senátu, ktorý podľa životopisu pracoval na Okresnom súde Dunajská Streda, pričom iniciátorom štátneho dohľadu je tento okresný súd, konkrétne osoby, ktoré pravdepodobne predseda senátu pozná.

13. V námietke ďalej argumentoval znením čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky; § 4 DSP; § 31 ods. 1 Trestného poriadku; čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach; rozsudkom ESĽP vo veci Piersack v. Belgicko z 1. októbra 1982; Delcourt proti Belgicku zo 17. januára 1970; Parlov-Tkalčič proti Chorvátsku, sťažnosť č. 24810/06; Findlay proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 22107/93; Padovani proti Taliansku z 26. februára 1993; Castillo Algar proti Španielsku z 28. októbra 1998; Mežnarić proti Chorvátsku z 15. júla 2005, rozhodnutiami ústavného súdu III. ÚS 47/05 z 11. mája 2005; sp. zn. III. ÚS 47/05; sp. zn. I. ÚS 46/05; sp. zn. III. ÚS 16/00 z 1. júna 2000, sp. zn. III. ÚS 158/08 z 15. mája 2008; nález sp. zn. III. ÚS 36/2011 z 10. mája 2011; uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 5 Ndt 6/2013 z 26. marca 2013; 6Ndt/20/2010 z 29. decembra 2010, 6Ndt/3/2019 z 20. februára 2019, 4Ndt/34/2018 z 17. októbra 2018, 3Ndt/11/2017 z 30. mája 2017, 2TdoVS/2/2019 z 9. októbra 2019.

14. Tvrdil, že hodnotou chránenou inštitútom vylúčenia sudcu je individuálny záujem jednotlivca, ale zároveň aj všeobecnejší (kolektívny) záujem spoločnosti. Cieľom (námietky zaujatosti alebo oznámenia zaujatosti) je eliminovať situácie, kedy má konajúci sudca záujem na výsledku konania a to, či už bezprostredný (pre jeho pomer k veci), alebo sprostredkovaný (pre jeho pomer k osobe, ktorá má záujem na konkrétnom výsledku).

15. Nestrannosť je podľa namietajúceho potrebné skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, v danom prípade je potrebné zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho

prípade, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade je potrebné zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere.

16. Namietajúci finalizoval argumentáciu, že (i) právna úprava vylúčenia sudcu (§ 31 a nasl. Trestného poriadku) je koncipovaná kategoricky v tom zmysle, že ak sú dané dôvody vylúčenia, sudca z rozhodovania sporu vylúčený je; (ii) dôvodom vylúčenia sudcu sú samotné pochybnosti o jeho možnej zaujatosti (potenciál ohrozenia nestrannosti), nie je pritom rozhodné, či sudca vo veci preukázateľne (alebo napríklad aj podľa vlastného názoru) zaujatý je; (iii) účelom a zmyslom inštitútu vylúčenia sudcu je jednak ochrana individuálnych práv a slobôd, rovnako tak je účelom tohto inštitútu ochrana záujmov spoločnosti, konkrétne demokratického právneho štátu a jedného z jeho základných pilierov, ktorým je nezávislosť a nestrannosť súdnej moci; (iv) materiálnym dôvodom vylúčenia sudcu sú pochybnosti o možnej zaujatosti pre jeho pomer (a) k prejednávanej veci a/alebo (b) osobám uvedeným v § 31 ods. 1 Trestného poriadku; (v) nestrannosť sudcu je potrebné posudzovať zo subjektívneho hľadiska a z objektívneho hľadiska; (vi) v rámci tzv. subjektívneho testu sa nezaujatosť sudcu prezumuje dovtedy, kým sa nepreukáže opak; skúmajú sa pri ňom preukázateľné osobné postoje a prístupy sudcu (napr. či prejavil nepriateľský postoj, zlomyseľnosť alebo zariadil, aby mu bola vec pridelená (vii) v rámci tzv. objektívneho testu sa skúma, či (a) bez ohľadu na správanie sa sudcu (subjektívny prístup) a (b) rovnako tak bez ohľadu na stanovisko/vyjadrenie sudcu k jeho k možnej zaujatosti, existujú také skutočnosti, ktoré môžu (majú potenciál) vyvolať pochybnosti o nestrannosti sudcu; (viii) kľúčovou pre pozitívnu kvalifikáciu obavy (ako obavy majúcej potenciál sponchybníť nestrannosť sudcu) je jej „objektívna opodstatnenosť“; (ix) pri posudzovaní objektívnej opodstatnenosti obavy je nutné zohľadniť vec komplexne; (x) v prípade existencie opodstatnenej obavy o nestrannosť sudcu sa sudca „musí vylúčiť“ čo najskôr.

17. Napokon namietajúci apeloval na vykonanie objektívneho testu nestrannosti, ktorý by mal spočívať v položení si banálnej otázky, či by si primerane informovaný nestranný pozorovateľ mohol myslieť, že sudca by vo veci mohol byť zaujatý.

II. Vyjadrenia namietnutých sudcov

18. Namietaný predseda disciplinárneho senátu vo vyjadrení k námietke zaujatosti žiadal, aby bolo uznesením rozhodnuté, že nie je vylúčený z vykonávania úkonov v tejto disciplinárnej veci. Nemôže podľa neho obstať argumentácia namietajúceho, že jeho vzťah k veci nevyplýva z uznesenia o postúpení, ale až z následných podaní nadväzujúcich na toto uznesenie; účelom podaní predsa podľa neho bolo, aby sa dôsledne naplnil účel postúpenia veci, teda preskúmanie, či skutok nemôže napĺňať skutkovú podstatu trestného činu. Upozornil, že uznesením o postúpení sa vec postupuje prokuratúre a od nej sa očakáva preskúmanie, či skutok môže alebo nemôže naplniť zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu. Tiež zdôraznil, že podania boli formulované ako žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa a neboli primárne sťažnosťami podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, čo v nich aj vysvetlil; ich vyhodnotenie ako sťažností zo strany OČTK podľa neho vyvracia tvrdenia namietajúceho, že nebol oprávnený ich urobiť. Tvrdil, že ak disciplinárny senát rozhodol, že vec sa postupuje prokurátorovi a od neho sa očakáva preskúmanie otázky, či skutok je alebo nie je trestným činom, potom z tohto uznesenia plynie povinnosť a právo predsedu disciplinárneho senátu postarať sa o naplnenie tohto uznesenia.

19. Zdôraznil, že ani v jednom podaní sa nevyjadril o vine či nevine disciplinárne obvineného z trestného činu ani z disciplinárneho previnenia, ale upozorňoval na neúplnosť uznesení vyšetrovateľa, ktoré nedávalo odpovede na otázky, ktoré boli dôvodom postúpenia veci. Za špekuláciu považoval tvrdenie, že následne bude rozhodovať tak, aby sa čo najbližšie priblížil k výsledku trestného konania a aby ho uznal vinným zo závažného disciplinárneho previnenia.

20. Aj namietaný predseda senátu poukázal na vybranú judikatúru k posudzovaniu nestrannosti sudcu.

21. Popieral, že podaním dvoch podaní v trestnom konaní, ktorého predmetom bola vec postúpená prokuratúre podľa § 27 ods. 1 DSP, by bol prejavil taký vzťah k veci, ktorý by mohol zakladať pochybnosti o jeho nestrannosti v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Ďalej poznamenal, že podľa § 322 ods. 1 v spojení § 325 Trestného poriadku aj po zrušení rozhodnutia súdu prvého stupňa naďalej koná senát v pôvodnom zložení, teda ani to, že senát predtým odsúdil obžalovaného (teda jasne vyjadril názor na jeho vinu), ešte nestačí na to, aby boli jeho členovia vylúčení z nového konania na prvom stupni.

22. Poprel tiež, že by sa na týchto podaniach podieľal celý disciplinárny senát; ten vyjadril svoj názor a svoju vôľu už v uznesení o postúpení, ktorým vec postúpil prokuratúre a žiadal ju, aby preskúmala, či skutok kladený disciplinárne obvinenému za vinu napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu; podania boli realizáciou tohto uznesenia.

23. Ostatné dôvody zaujatosti považoval za oneskorene podané, ale v stručnosti sa vyjadril, že tvrdenie o chýbajúcej reakcii na námietku premlčania sa týka postupu senátu v disciplinárnom konaní, z ktorého nemožno vyvodzovať zaujatosť; že rovnako aj rozhodnutie o ďalšom postupe v konaní je takýmto procesným postupom; že osoby z Okresného súdu Dunajská Streda mu boli známe, ale jeho kontakt s nimi neprekročil rámec zbežného kontaktu pracovníkov, a od r. 2017 sa všetky ich kontakty skončili.

24. Sudkyňa disciplinárneho senátu JUDr. Zuzana Šabová, PhD. sa vyjadrila, že sa subjektívne necíti byť zaujatá, nepozná disciplinárne obvineného ani iné osoby figurujúce v skutku a nemá vzťah k veci. Ani z objektívneho hľadiska nevidela v procesnom postupe znaky excesívnosti, šikanózneho postupu, či nepriateľského prejavu voči disciplinárne obvinenému, ani vyjadrenie k jeho vine či nevine.

25. Sudca disciplinárneho senátu prof. JUDr. PhDr. Peter Potásch, PhD. uviedol, že námietka zaujatosti voči jeho osobe vychádza z predpokladu disciplinárne obvineného, že sťažnosti podpísané predsedom disciplinárneho senátu (po postúpení veci) sú výsledkom neverejného rozhodovania disciplinárneho senátu ako kolektívneho súdneho orgánu. Sudca však uviedol, že po postúpení veci sa nekonalo žiadne takéto zasadnutie disciplinárneho senátu. Tiež nepovažoval za okolnosť, indikujúcu pochybnosť o zaujatosti disciplinárneho senátu alebo jeho samého, skutočnosť, že sa disciplinárny senát priamo na ústnom pojednávaní „nevyjadril“ k námietke premlčania. Upozornil, že hoci disciplinárne obvinený vidí zaujatosť senátu vo formulácii uznesenia o postúpení (kde sa spomína pokračovanie v konaní), v skutočnosti senát považoval za dôležité zdôrazniť, že toto uznesenie neprejudikuje postoje disciplinárneho senátu k veci. Konštatoval, že sa subjektívne necíti zaujatý a podľa neho neexistujú ani také okolnosti, ktoré by vyvolávali pochybnosti o jeho možnej zaujatosti kvôli teórii zdania.

26. Prísediaci sudca disciplinárneho senátu František Radzo sa taktiež vo vyjadrení nepovažoval za zaujatého, pričom uviedol, že o skutočnostiach „ktoré nastali potom“ sa dozvedel až z námietky zaujatosti, preto nemôžu byť dôvodom jeho vylúčenia; žiadne tvrdené formálne ani neformálne porady senátu sa neuskutočnili. V posúdení skutkového stavu (vyjadrené v uznesení o postúpení) nevidel motiváciu disciplinárneho senátu dosiahnuť výsledok v podobe trestného stíhania.

27. Prísediaci sudca disciplinárneho senátu JUDr. Jaroslav Mráz sa necíti zaujatý voči osobe disciplinárne obvineného a ako člen senátu sa nezúčastnil žiadnych ďalších porád alebo hlasovaní v danej veci, ktoré by mali smerovať k podávaniu opravných prostriedkov voči uzneseniam vyšetrovateľa.

III. Posúdenie námietky zaujatosti

28. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky námietku zaujatosti preskúmal v trojčlennom senáte (§ 24 ods. 2 DSP).

29. Disciplinárne konanie súdnych exekútorov procesne upravuje disciplinárny súdny poriadok s čiastočnou subsidiaritou (§ 4 DSP) Trestného poriadku, z ktorého sa primerane použijú aj ustanovenia o vylúčení sudcu a iných osôb, a to v prípade „ak tento zákon [disciplinárny súdny poriadok] neustanovuje inak a ak to povaha veci pripúšťa“. Najvyšší správny súd tak námietku zaujatosti preskúmal primerane aplikujúc ustanovenie § 31 ods. 1 Trestného poriadku.

30. Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku je z vykonávania úkonov disciplinárneho konania vylúčený okrem iného sudca, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka.

31. Tvrdenia a listiny, ktorými namietajúci dokladal včasnosť jeho námietky (§ 24 ods. 1 DSP), považoval námietkový senát za presvedčivé, pokiaľ ide o poukaz na sťažnosti proti uzneseniam vyšetrovateľa, preto túto časť argumentácie preskúmal meritórne.

32. Námiетка zaujatosti v tejto veci bola obsahovo rozdelená do dvoch častí; podstatná masa argumentov sa týkala tvrdenej zaujatosti (resp. pochybností o nej) predsedu disciplinárneho senátu, ktorá sa mala prejavíť jeho nezákonnými úkonmi voči uzneseniam vyšetrovateľa; zaujatosť ostatných členov (vrátane prísediacich sudcov) disciplinárneho senátu odvodzoval namietajúci primárne od ich prezumovaného súhlasu s úkonmi predsedu.

33. Teoretické východiská i ustálená judikatúra najvyšších súdnych autorít k všeobecnému kontextu práva na nestranného sudcu a posudzovaným hľadiskám, súdiac podľa argumentácie namietajúceho, je mu veľmi dobre známa, preto ich na tomto mieste námietkový senát neopakuje.

34. Z odôvodnenia námiетки je tiež zrejmé, že namietajúci dobre rozumie tomu, že riadny procesný postup v (disciplinárnom) konaní nie je dôvodom pre vylúčenie, resp. sa o takto odôvodnenej námiетки nekoná v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku. Preto samotné uznesenie o postúpení ani nenamietal ako dôvod pochybností o nezaujatosti voči žiadnemu z namietaných sudcov.

35. Argumentácia namietajúceho sa sústredila v podstate na tvrdenia o nezákonnom postupe predsedu disciplinárneho senátu pri podávaní spomenutých sťažností.

36. Podľa namietajúceho disciplinárnemu senátu ani jeho predsedovi zákon neumožňuje „akokoľvek sa angažovať“ v onom trestnom konaní v prospech alebo neprospech disciplinárne obvineného, a že tak v podstate došlo k porušeniu zásady legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Predmetom konania pred námietkovým senátom však prioritne nie je skúmanie samotnej zákonnosti či nezákonnosti, alebo správnosti postupu predsedu senátu pri jeho podaniach. Zároveň je však zrozumiteľná naznačená úvaha namietajúceho, že keby došlo k nezákonnému postupu predsedu senátu s cieľom pôsobiť na neprospech disciplinárne obvineného, mohlo by to vyvolať pochybnosti o jeho nezaujatosti na výsledku konania; a zároveň je zrejmé, že v tomto postupe (počas prerušenia disciplinárneho konania) namietajúci videl postup vymykajúci sa riadnemu procesnému postupu v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku, teda považoval tento postup za preskúmateľný v námietkovom konaní.

37. Ako vyplynulo z vyjadrenia namietnutého predsedu disciplinárneho senátu i z formulácie samotných sporných podaní (označených ako „Žiadosť o preskúmanie uznesenia [...] / Sťažnosť proti uzneseniu“), aj sám predseda považoval za nejasné, či je oprávnený podávať práve sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa (policajta) alebo žiadať o preskúmanie jeho postupu, keďže nie je bežným oznamovateľom podľa § 196 Trestného poriadku, čo vo svojich podaniach aj zrozumiteľne vysvetlil, s poukazom na špecifiká konkrétnej (procesnej) situácie. V oboch podaniach smerujúcich proti uzneseniam vyšetrovateľa tiež vysvetlil, že dôvodom jeho podaní je záujem na dôslednej realizácii uznesenia o postúpení, ktorého výrokom bola vec postúpená „[...] príslušnému prokurátorovi ako oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu.“ Preto sa podaniami dožadoval toho, aby vec preskúmal prokurátor ako „pán prípravného konania“, nielen vyšetrovateľ. Toto odôvodnenie je zrozumiteľné a na účely tohto konania o námiетки aj dostatočné. Hoci námietkovému senátu neprislúcha urobiť konečné posúdenie zákonnosti tohto postupu, ako ani postupu a rozhodnutí vyšetrovateľa a prokurátora, s ohľadom na špecifickosť procesného rámca sa nejaví realizácia týchto úkonov ako zjavne narušajúca zásadu legality. To do istej miery potvrdzuje aj postup vyšetrovateľa a prokurátora, ktorí na tieto podania reagovali vecne a posúdili ich v režime sťažnosti proti uzneseniu.

38. Bez záveru o tom, či bol skúmaný postup predsedu senátu procesne bezchybný, vzhľadom na argumentáciu namietajúceho bolo podľa námietkového senátu potrebné skúmať hlavne obsah týchto podaní v tom smere, či z nich vyplýva zaujatosť predsedu. Neplatí totiž ani pravidlo, že každé (prípadné) pochybenie sudcu nevyhnutne zakladá jeho nedostatok nestrannosti a zaujatosť vo veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení 5To/31/2004 (56/2004 ZSP) síce uznal v prípade porušenia procesných predpisov existenciu pochybností o nestrannosti celého konajúceho senátu, vtedy však bolo dôvodom zistenie o antedatovaní uznesení o námiетки zaujatosti i vyjadrení členov senátu k námiетки zaujatosti. Naopak v uznesení 2To/104/2005 najvyšší súd uviedol: „Pomerom k veci v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 TP podľa ustálenej súdnej praxe treba rozumieť najmä skutočnosť, že orgán uvedený v tomto ustanovení bol sám poškodený trestným činom, ktorého sa majú týkať procesné úkony, resp. ním boli poškodené osoby jemu blízke a pod. Nie je však ním, s výnimkou celkom zjavne svojvoľného rozhodovania, postup namietaných sudcov (resp. predsedu senátu), ktorý je založený na určitom právnom názore, v posudzovanom prípade na názore procesného senátu, že o predĺžení

väzby obžalovaného mali a mohli rozhodovať v čase, keď ešte nebola právoplatne vyriešená otázka vylúčenia namietanej predsedníčky senátu. V uvedenom smere Najvyšší súd SR nemohol ponechať bez povšimnutia, že išlo o riešenie otázky, na ktorú v čase rozhodovania krajského súdu nebol jednotný právny názor.“

39. Z obsahu sporných podaní, a opäť aj z vyjadrenia predsedu senátu k námietke zaujatosti, vyplýva, že najmä požadoval, aby práve prokurátor (nielen vyšetrovateľ) posúdil, (1) či skutok (vytýkané konanie), pre ktorý sa vedie disciplinárne konanie, má znaky niektorého trestného činu (čo bolo zmyslom uznesenia o postúpení), a v tejto súvislosti (2) či bol disciplinárne obvinený oprávnený svoj postup založiť na analógii, (3) či je správny postup vyšetrovateľa, ktorý ešte pred vykonaním dokazovania uzavrel, že pohnútku disciplinárne obvineného nie je možné preukázať.

40. Z týchto podaní nevyplýva, že by ich podávateľ robil konkrétne skutkové závery, hodnotil dôkazy, či sa vyslovoval k vine/nevine vo vzťahu k trestnému činu, a rovnako ani vo vzťahu k samotnému disciplinárnemu previneniu. Je tiež zrejmé, že keď poukazoval na jednotlivé skutkové okolnosti, viazal ich na skutok vymedzený v disciplinárnom návrhu, a nie na dokazovanie vykonané pred disciplinárnym senátom.

41. V tomto zmysle nešlo o úkony, ktoré by svojím obsahom a účelom šli nad rámec podstaty uznesenia o postúpení, a z ktorých by vyplývalo, že ide o súkromný (osobný) záujem predsedu senátu na vyvodení trestnej zodpovednosti disciplinárne obvineného.

42. Z argumentácie namietajúceho plynie, že hoci formálne tvrdí pochybnosť o zaujatosti vo vzťahu k veci, v skutočnosti sa obáva aj zaujatosti vo vzťahu k osobe disciplinárne obvineného. V oboch aspektoch, a to tak z hľadiska subjektívnej zaujatosti aj objektívneho zdania, dospel námietkový senát k záveru, že nie sú dôvody na vylúčenie predsedu disciplinárneho senátu, pretože neprejavil kvalifikovaný osobný záujem na konkrétnom výsledku trestného konania, ani na uznaní disciplinárne obvineného za vinného z trestného činu. V oboch sťažnostiach sa prejavuje záujem na tom, aby vo veci konal (resp. ju preskúmal) príslušný orgán - prokurátor, teda aby prípadne nebolo nezákonne opomenuté trestné stíhanie, ktoré má mať prednosť pred disciplinárnym konaním, čo je aj podstatou postupu predpísaného v § 27 ods. 1 DSP. Celý postup vedúci k postúpeniu veci prokurátorovi aj následné podania proti uzneseniu vyšetrovateľa majú znaky plnenia úradných povinností sudcu. Zo žiadneho náznaku ani nevyplýva, že by predseda senátu predtým disciplinárne obvineného vôbec poznal, nie je preto ani zrejmé, prečo by mal byť osobne motivovaný vo veci.

43. Z okolností veci teda nevyplýva, že by predseda senátu v tejto veci „vystúpil z role“ sudcu (k tomu pozri uznesenie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 31Dz/5/2025 z 29. apríla 2025, bod 10 a tam citovaná judikatúra), a že by konal zjavne svojvoľne a z nelegitímnych dôvodov. Najvyšší správny súd už v rozhodnutí sp. zn. 32Dz/8/2022 z 21. marca 2022 konštatoval: „Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je zjavné, že jeho vzťah k veci dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti, nebude môcť rozhodovať "sine ira et studio", teda nezávisle a nestranne. V danej súvislosti najvyšší správny súd dáva do pozornosti, že sudca je predstaviteľ súdnej moci. Právomoc súdu sudca vykonáva na nezávislom a nestrannom súde, oddelene od iných štátnych orgánov. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom. Práve osobitný vzťah sudcu k štátu musí sudcovi umožniť konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach.“

44. Ďalší uplatnený dôvod vylúčenia - teda neprihliadnutie na námietku premlčania - jednak nebol uplatnený v zákonnej sedemdňovej lehote, a zároveň ide o vlastný procesný postup disciplinárneho senátu, preto o tomto dôvode nemožno konať v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku v spojení s § 4 DSP.

45. Tiež konštatácia z uznesenia o postúpení, že v disciplinárnom konaní sa bude pokračovať bez ohľadu na výsledok trestného konania, vrátane ústneho konštatovania rovnakej idey na pojednávaní, nezakladá v okolnostiach veci vylúčenie predsedu senátu. Interpretácia ustanovenia § 27 ods. 4 DSP zo strany namietajúceho je zužujúca, v rozpore s jeho skutočným obsahom, ale najmä platí, že ide o vyvodzovanie

zaujatosti z procesného postupu, ktorý nejaví znaky nezákonnosti, preto nemôže byť základom pre vylúčenie sudcu.

46. Napokon, vo vzťahu k tvrdeniu, že predseda senátu pracoval na Okresnom súde Dunajská Streda v rokoch 2017 - 2017 a tam sa mal spoznať s iniciátormi štátneho dohľadu nad disciplinárne obvineným, námietkový senát konštatuje, že samotná známosť s takýmito osobami bez potvrdenia bližšieho vzťahu (pomeru) s nimi (navyše ak nejde ani o osobu disciplinárne obvineného, jeho obhajcu, či disciplinárneho navrhovateľa) nezakladá vylúčenie sudcu. Ani namietajúci okrem tvrdenia, že sa s vysokou pravdepodobnosťou poznajú, nevysvetlil, prečo by mal byť kvôli tomu predseda senátu zaujatý.

47. Vo vzťahu k námietke zaujatosti voči všetkým ostatným členom disciplinárneho senátu platia obdobne vyššie uvedené závery, a navyše ani jeden z nich vo svojom vyjadrení nepotvrdil základný predpoklad namietajúceho, že by na úkonoch urobených predsedom senátu mlčky či aktívne participovali; tento fakt nevyplýva ani zo súdneho spisu. Subjektívnu zaujatosť taktiež nikto z nich neprejavil.

48. Preto nebolo možné vyhovieť ani tejto časti námietky zaujatosti.

49. Toto uznesenie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.